

Arrest

nr. 185 737 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt op 13 januari 2011 België binnen en vraagt op dezelfde dag asiel aan. Op 29 februari 2012 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 83 022 van 14 juni 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 26 augustus 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarbij medische elementen in hoofde van zijn vrouw worden aangehaald. Op 6 oktober 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 75 673 van 23 februari 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 26 juni 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, waarbij medische elementen in hoofde van zijn vrouw worden aangehaald. Op 21 augustus 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 21 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.5. Op 18 september 2012 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 24 juni 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 14 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 16 oktober 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 27 januari 2014 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 18 februari 2014 onontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 14 mei 2014 ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 131 992 van 23 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 19 november 2014 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 8 januari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 185 735 van 21 april 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.9. Op 27 november 2014 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 16 februari 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 22 juni 2015 dient de verzoeker een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 16 juli 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 185 734 van 21 april 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.11. Op 11 maart 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Tegen deze beslissing worden een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 186 247.

1.12. Op 11 maart 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 24/08/2012, 21/10/2014, 20/01/2015, en op 28/07/2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
 een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene diende samen met zijn vrouw (B. M. (...)) en hun twee zonen (U. B. (...) en U. K. (...)) een asielaanvraag in, twee aanvragen op basis van artikel 9bis en 6 aanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 in.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan DRIE jaar.

Betrokkene woont samen met zijn vrouw (B. M. (...)) en hun zoon (U. B. (...)) op hetzelfde adres. Een tweede zoon (U. K. (...)) zou in Brussel verblijven. Ze verkeren allen in illegaal verblijf. Betrokkene werd nu aangetroffen samen met zijn vrouw en de zoon. De vrouw en de zoon van betrokkene wisten te ontsnappen. Er werd getracht om de familiale cel intact te houden en dus het hele gezin samen mee te nemen. Door het gedrag van de moeder en de zoon kon dit niet. De politie heeft getracht contact op te nemen met de moeder en de zoon maar dit is niet gelukt. Ze weigeren dus elke medewerking. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat de moeder en de zoon dan ook vrij de betrokkene later te vervoegen of te bezoeken. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 15 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4, 19 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van de rechten van verdediging.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: "(...)"

Terwijl,

Vooreerst, art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie voorschrijft dat eenieder recht heeft op een behoorlijk bestuur en dat dit recht behelst, het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem/haar een voor hem/haar nadelige individuele maatregel wordt genomen;

Dat in casu de verzoekende partij geenszins werd gehoord en dat, indien dit het geval zou geweest zijn, de verzoekende partij had kunnen wijzen op het feit dat zijn geneesheer-cardioloog, uitdrukkelijk attesteert dat de verzoekende partij om medische redenen, geen reis mag ondernemen;

Dat bijgevolg deze procedure zonder deze onregelmatigheid, een andere afloop had gehad;

Dat het hoorrecht een essentieel onderdeel uitmaakt van het recht op verdediging, dat in casu werd geschonden;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene moet horen, alvorens het verblijfsrecht te beëindigen (Hof van Justitie, 11/121/2014, C-249/13, Khaled Boudjlida/Frankrijk; R.v.St. Arrest 230.257 dd. 19-02-2015);

En terwijl,

De verzoekende partij om medische redenen geen gevolg kan geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten;

Dat hij trouwens t.a.v. de drie laatste bevelen een verzoekschrift in vernietiging heeft neergelegd bij uw Raad, die hieromtrent nog geen oordeel heeft geveld, zodat de bevelen niet definitief zijn en niet kunnen dienen als basis voor een inreisverbod;

Dat het medisch niet te verantwoorden is de verzoekende partij een reis te laten ondernemen, daar dit op zichzelf al een ernstig risico inhoudt voor het leven van de verzoekende partij (Attest Dr. D. C. (...)), laat staan dat de verzoekende partij bij een terugkeer in Georgië, niet zal kunnen verzorgd worden, daar niet aangetoond wordt dat de verzoekende partij toegang zal hebben tot de geneeskunde;

Dat de geneeskunde in Georgië immers niet kosteloos is;

Dat de noodzakelijke medicamenten, die de verzoekende partij in leven houden, niet voorhanden zijn in Georgië of niet te betalen zijn;

Dat dit alles niet werd onderzocht en er evenmin wordt gemotiveerd, waarom dit niet moest onderzocht worden;

Dat art. 3 E.V.R.M. en de art. 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, verbieden dat de menselijke waardigheid zou worden geschonden of dat iemand zou worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen;

Dat dit het geval is, wanneer een man, die aangetast is door een levensbedreigende aandoening, in een situatie zou worden gebracht waarbij hij elke behandeling zou moeten ontberen of minstens dat er geen adequate behandeling meer voorhanden is;

Dat art. 15 E.V.R.M. geen uitzonderingen toestaat;

En terwijl,

De verzoekende partij zowel een regularisatie op grond van art. 9bis Vw. als op grond van art. 9ter Vw. heeft ingediend en dat in deze beide procedures nog geen definitieve uitspraak is gevolgd;

Dat de bestreden beslissing er dus ten onrechte van uit gaat dat het een uitgemaakte zaak zou zijn dat in casu art. 3 E.V.R.M. niet zou geschonden zijn;

Dat de beslissing zowel art. 3 E.V.R.M. schendt als de motiveringswet;"

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 8 en 15 EVRM, van de artikelen 4, 19 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van het recht op verdediging.

Hij betoogt dat hij niet werd gehoord en indien hij zou zijn gehoord, hij had kunnen wijzen op het feit dat zijn geneesheer-cardioloog attesteert dat hij om medische redenen geen reis mag ondernemen. In Georgië zou hij niet verzorgd kunnen worden en de zorgen zouden er niet kosteloos zijn. Hij zou lijden aan een levensbedreigende aandoening en artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet; verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan vroegere beslissingen tot verwijdering. Uit een verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitvoerig gemotiveerd werd omtrent de specifieke situatie van verzoeker, waarbij enerzijds melding werd gemaakt van zijn echtgenote en twee kinderen die allen in illegaal verblijf zijn. Anderzijds werd er melding gemaakt van de twee aanvragen die werden ingediend bij toepassing van artikel 9bis en op de zes aanvragen die werden ingediend bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. ER werd gemotiveerd dat, hoewel er geen gunstig gevolg werd gegeven aan die aanvragen, hij er niet aan heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Tevens werd erop gewezen dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunne leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

In tegenstelling tot wat hij voorhoudt, werd verzoeker wel degelijk gehoord. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat hem d.d. 11 maart 2016 een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde hartproblemen te hebben. Hij stelde dat zijn vrouw en twee kinderen ook illegaal in België verblijven en hij verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omdat hij er problemen zou hebben met zijn zoon.

Op 14 maart 2016 werden de verklaringen van verzoeker geëvalueerd als volgt:

“(…)

3) Betrokkene geeft aan familie in België te hebben (partner, kinderen, andere):

(…)

b. Gezien de familie van betrokkene in onregelmatig verblijf is, zal via de lokale politie gevraagd worden of zij betrokkene vrijwillig wenst te vergezellen naar het herkomstland.(…)

2) Betrokkene geeft aan ziek te zijn / een medische behandeling nodig te hebben:

(…)

c. Betrokkene verklaart hartproblemen te hebben. Betrokkene heeft op 27.01.2014 een aanvraag 9ter ingediend omwille van o.a. Cardiovasculaire problemen. Deze aanvraag werd afgewezen op 14.05.2014 en betekend op 27.005.2014. Op 19.11.2014 heeft betrokkene opnieuw een aanvraag 9ter ingediend omwille van o.a. cardiovasculaire problemen. Deze aanvraag werd eveneens afwezen op 08.01.2015 en betekend op 20.01.2015.

(…)

4) Betrokkene geeft aan niet naar zijn / haar thuisland te kunnen terugkeren:

b. De redenen die betrokkene aangeeft, vormen geen beletsel voor de terugkeer en vormen geen schending van artikel 3 / artikel 8 EVRM.(…)”

Op 14 maart 2016 stelde de centrum arts een advies op waarin hij aangaf dat verzoeker niet in staat is om in het centrum te verblijven wegens “onstabiele anger, (...) zeer hoge risico voor sterfte (...)”. Er werd hem derhalve d.d. 15 maart 2016 een nieuwe termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten van 15 maart tot 14 april 2016.

Verzoeker toont niet aan als zou de verwerende partij niet op de hoogte zijn geweest van de medische problemen alvorens de bestreden beslissing genomen werd. Hij toont evenmin aan dat hij in het kader van het hoorrecht elementen naar boven heeft gebracht die een ander licht hebben geworpen op de inhoud van de bestreden beslissing. Zoals supra blijkt werden de elementen die hij verklaarde immers geëvalueerd, waarbij geoordeeld werd dat de redenen die hij aangaf, geen beletsel vormen voor een terugkeer naar zijn herkomstland. Er werd tevens gewezen op de door hem ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die allemaal negatief werden afgesloten.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Verzoeker zet niet in concreto uiteen op welk wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van de artikelen 62, en 74/11 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 15 EVRM, van de artikelen 4, 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van het recht op verdediging. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij de artikelen 8 en 15 van het EVRM en artikel 19 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten die hij ontvangen heeft op 24 augustus 2012, 21 oktober 2014, 20 januari 2015 en op 28 juli 2015 niet heeft uitgevoerd. Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name de omstandigheid dat de verzoeker, ondanks dat er geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn asielaanvraag, zijn twee aanvragen op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en zijn zes aanvragen op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, zijn hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, het belang van de immigratiecontrole en het gegeven dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar, waarbij rekening wordt gehouden met het feit dat ook zijn vrouw en twee zonen illegaal in het Rijk verblijven en met de betrachtingen om de familiale cel met zijn vrouw en zoon intact te houden en met hun weigering van elke medewerking hiertoe.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij ten aanzien van *“de drie laatste bevelen een verzoekschrift in vernietiging heeft neergelegd bij uw Raad, die hieromtrent nog geen oordeel heeft geveld, zodat de bevelen niet definitief zijn en niet kunnen dienen als basis voor een inreisverbod”*. Er dient evenwel op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij een administratief rechtscollege op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 185 735 van 21 april 2017 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 8 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) verworpen en heeft de Raad bij arrest nr. 185 734 van 21 april 2017 eveneens de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 16 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) verworpen. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat hij de bevelen om het grondgebied te verlaten die hij ontvangen heeft op 24 augustus 2012, 21 oktober 2014, 20 januari 2015 en op 28 juli 2015 niet heeft uitgevoerd en dat de gemachtigde hem, gelet op deze vaststellingen, op kennelijk onredelijke wijze een inreisverbod heeft opgelegd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) voor het eerst in een arrest van 2 mei 1997 besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending. Het EHRM oordeelde dat deze zaak gekenmerkt was door *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling leed aan een

ongeneeslijke ziekte en dat zijn levenseinde nabij was, dat er geen garantie was dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie had die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of dat hij enige andere vorm van morele of sociale steun kreeg (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk).

In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, alhoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereisen die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard. Desalniettemin specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak D. tegen het Verenigd Koninkrijk waarin een overlijden imminent is, er ook nog "*andere uitzonderlijke gevallen*" mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verijnd dat onder "*andere uitzonderlijke gevallen*" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Te dezen laat de verzoeker gelden dat het niet te verantwoorden is hem een reis te laten ondernemen, nu dit op zichzelf al een ernstig risico inhoudt voor zijn leven. Hij verwijst hierbij naar een medisch attest van Dr. D.D.C. van 14 december 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Er dient evenwel op te worden gewezen dat uit het medisch attest van Dr. D.D.C., in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, geen onmogelijkheid tot reizen blijkt, maar wel dat "*het afgeraden is een reis te ondernemen*". Aldus blijkt uit dit medisch attest niet dat de verzoeker zich in een van de hierboven genoemde situaties bevindt.

Voorts werpt de verzoeker op dat de geneeskunde in Georgië niet kosteloos is en laat hij gelden dat de noodzakelijke medicamenten die hem in leven houden niet voorhanden zijn in Georgië of niet te betalen zijn, dat dit niet onderzocht werd en dat tevens niet gemotiveerd werd waarom dit niet onderzocht had moeten zijn geweest. In de bestreden beslissing wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er op dat de verzoeker zes machtigingsaanvragen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat hieraan geen gunstig gevolg werd gegeven. Nazicht van het administratief dossier leert dat de verzoeker op 27 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, doch dat deze aanvraag op 14 mei 2015 ongegrond werd verklaard en dat de verzoeker op 19 november 2014 en op 22 juni 2015 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van voormelde bepaling indiende, doch dat deze respectievelijk op 8 januari 2015 en op 16 juli 2015 onontvankelijk werden verklaard. In het advies van de arts-adviseur van 9 mei 2014, waarnaar de voornoemde beslissing van 14 mei 2014 verwijst, werd uitgebreid gemotiveerd nopens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de voor de verzoeker noodzakelijke behandelingen in zijn land van herkomst. Bij arrest nr. 131 992 van 23 oktober 2014 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen. De verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen met betrekking tot zijn medische situatie geen of onvoldoende rekening werd gehouden door de verwerende partij. Hij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij verwezen wordt naar de door hem ingediende, doch afgewezen medische regularisatieaanvragen, kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoeker laat nog gelden dat hij aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en dat in deze zaken nog een definitieve uitspraak dient te volgen, zodat "*de bestreden beslissing er dus ten onrechte van uit gaat dat het een*

uitgemaakte zaak zou zijn dat in casu art. 3 E.V.R.M. niet zou geschonden zijn". Er dient evenwel op te worden gewezen dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij een administratief rechtscollege op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Bovendien heeft de Raad bij arrest nr. 185 735 van 21 april 2017 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 8 januari 2015 waarbij de door de verzoeker op 19 november 2014 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen. Bij arrest nr. 185 734 van 21 april 2017 heeft de Raad eveneens de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 16 juli 2015 waarbij de door de verzoeker op 22 juni 2015 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, verworpen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)"

Uit de bewoordingen van deze bepaling volgt duidelijk dat dit artikel niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 1 juli 2014, C-141/12, Y.S., § 67). Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45).

Luidens vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 39).

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij, indien hij gehoord was geweest, had kunnen wijzen op het feit dat zijn geneesheer-cardioloog uitdrukkelijk attesteert dat hij om medische redenen geen reis mag ondernemen. Er dient evenwel op te worden gewezen dat uit het medisch attest van Dr. D.D.C. van 14 december 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), in tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, geen onmogelijkheid tot reizen blijkt, doch slechts dat *"het afgeraden is een reis te ondernemen"*. Daar kan worden aan toegevoegd dat de door de verzoeker op 27 januari 2014, op 19 november 2014 en op 22 juni 2015 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvragen om machtiging tot verblijf, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, ook al steunden op zijn cardiovasculaire problemen. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat, indien de verzoeker van mening was dat het medisch attest van Dr. D.D.C. van 14 december 2015 nieuwe

elementen bevat die nog niet werden ingeroepen in het kader van zijn vorige aanvragen tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen, het hem vrij stond een zevende machtigingsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen, wat hij niet gedaan heeft. Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat hij elementen had kunnen aanbrengen waarvan de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet op de hoogte was en die hadden kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing of tot het niet nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 41 van het Handvest en van de rechten van verdediging wordt niet aangetoond.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN